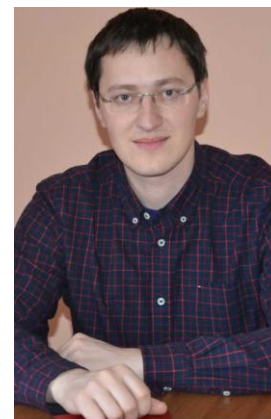

САДОВНИЦТВО В СПРАВАХ МНІЄШОСЦІ НАРОДОВИХ НА СТАНИСЛАВСЬКІЙ В ЛАТАХ 20 - ТИХ ХХ ВІКУ

W artykule rozpatrzono osobliwości sądownictwa województwa stanisławowskiego w polityce państwowej II Rzeczypospolitej, w sprawach mniejszości narodowych. w latach 20 - tych XX w. Główna uwaga została przydzielona działalności Stanisławowskiego Sądu Okręgowego oraz Kołomyjskiego Sądu Okręgowego, a także ich miejscu w systemie sądowniczym międzywojennej Polski. Odnotowano pewne aspekty represji sądowniczo - policyjnych na ziemiach województwa stanisławowskiego.

Wykorzystano informację zawartą w dokumentacji Archiwum Państwowego Obwodu Iwano - Frankowskiego, która przedstawia działalność organów sądowniczych w Galicji Wschodniej będącej w składzie II Rzeczypospolitej. Zaznaczono, iż we współczesnych warunkach integracji społecznej istotnym jest zanalizowanie, zbadanie oraz wykorzystanie doświadczenia Polski w celu zbudowania wysokorozwiniętego państwa demokratycznego z uwzględnieniem uwarunkowań historycznych, etnicznych, kulturowych oraz innych uwarunkowań narodu ukraińskiego.

Słowa kluczowe: II Rzeczpospolita, sądownictwo, mniejszości narodowe, Galicja Wschodnia, województwo stanisławowskie, Kołomyja, sądy okręgowe.

Roman Zvorych

doktorant Państwowego
Wyższego zakładu
Naukowego
"Przykarpacki
Uniwersytet
Narodowy
im. W. Stefanyka"
(m. Iwano - Frankowsk,
Ukraina)

LEGAL PROCEEDINGS IN RELATION TO NATIONAL MINORITIES OF STANYSLAVIV REGION IN THE TWENTY YEARS OF THE TWENTIETH CENTURY

The given article considers the features of the legal proceedings in relation to national minorities in Stanyslaviv province in the government politics of the Second Polish Republic in the 1920s. The main attention is paid to the action of Stanyslaviv District Court and Kolomyia District Court and their place in judiciary system of interwar Poland. Some aspects of judicial and police repression on the lands of Stanyslaviv province are indicated. The information from the documents of the State Archives of Ivano-Frankivsk Oblast representing the activities of the courts in Eastern Galicia in the composition of the Second Polish Republic is used. It is emphasized, that in the modern conditions of the social integration it is advisable to analyze, research and use the experience of Poland for the development of a highly democratic state taking into consideration historical, ethnic, cultural and others features of the Ukrainian nation.

Keywords: the Second Polish Republic, legal proceedings, national minorities, Eastern Galicia, Stanyslaviv province, Kolomyia, district courts.

СУДОЧИНСТВО ЩОДО НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН НА СТАНИСЛАВІВЩИНІ У 20–Х РОКАХ ХХ СТ.

У статті розглянуто особливості судочинства Станиславівського воєводства в державній політиці Другої Речі Посполитої щодо національних меншин у 1920–х рр. Основна увага приділена діяльності Станиславівського окружного суду і Коломийського окружного суду та їх місцю в судовій системі міжвоєнної Польщі. Зазначаються деякі аспекти судово-поліційної репресії на землях Станиславівського воєводства.

Використана інформація, що міститься в документах Державного архіву Івано-Франківської області, які відображають діяльність судових органів в Східній Галичині у складі Другої Речі Посполитої. Наголошено, що в сучасних умовах суспільної інтеграції

доцільним є аналіз, дослідження та використання досвіду Польщі для розбудови високорозвиненої демократичної держави з урахуванням історичних, етнічних, культурних та інших особливостей українського народу.

Ключові слова: Друга Річ Посполита, судочинство, національні меншини, Східна Галичина, Станиславівське воєводство, Коломия, окружні суди.

Постановою від 25 червня 1919 року країни Антанти дозволили Польщі тимчасово окупувати Східну Галичину з подальшим наданням автономії та забезпеченням національних прав населення. Таке трактування призвело до масового політичного, етнічного, культурного й національного терору, спрямованого на інтеграцію землі галицьких українців у польську державу.

15 березня 1923 р. за рішенням Ради послів держав Антанти щодо східних кордонів Польщі, землі Східної Галичини увійшли до складу Другої Речі Посполитої. Попри міжнародно-правові зобов'язання, щодо забезпечення вільного розвитку національних меншин, в тому числі всупереч конституційних приписів правлячі кола Другої Речі Посполитої впроваджували модель створення мононаціональної польської держави. Судочинство використовувалося як інструмент репресивної внутрішньої політики Другої Речі Посполитої стосовно національних меншин.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких розглядається обрана проблематика дає змогу виокремити наукові праці таких дослідників як О.Субтельний, М.Кугутяк В.Комар, Б.Тищик та ін. Питому вагу у розгляді судочинства Другої Речі Посполитої становлять документи Державного архіву Івано-Франківської області та інших архівних установ України. Напрямок державної політики щодо національних меншин часів польської інтервенції в Східній Галичині висвітлено у нормативних актах Другої Речі Посполитої, зарубіжних дослідженнях, а також у часописі міжвоєнного періоду – «Діло» та інших виданнях. Проте судочинство на теренах Станиславівського воєводства у складі Другої Речі Посполитої не є дослідженим.

Метою статті є проаналізувати нормативне забезпечення судової системи Другої Речі Посполитої та визначити особливості судочинства щодо національних меншин Станиславівського воєводства у 1920–х рр.

Облаштування повоєнного світу мало відбуватися на основі проголошених президентом США В. Вільсоном у січні 1918 р. «14 пунктів», якими визнавалося право народів на самовизначення. Однак недосконалість Версальсько-Вашингтонської системи, яка відкрито нехтувала правами українців, хорватів, словаків, словенів, албанців, призвела до загострення у міжвоєнну добу міжнаціональних відносин у Європі у зв'язку з виникненням держав з багаточисельними національними меншинами [12, с. 3].

Проблема національних меншин впродовж цілого періоду існування Другої Речі Посполитої так і не була вирішена. Українці становили найбільшу частку національних меншин у міжвоєнній Європі і були найбільшою загрозою розширення впливу Другої Речі Посполитої у Східній Галичині. Після польської окупації Східної Галичини широко застосовувалося масове загарблення всього, що стосувалося українського. Аж до початку II світової війни польське населення як і влада Другої Речі Посполитої сповідували переконання того, що слово «український» «незаконнонароджене» колишнім окупантом – Австрією: «Українізм – це лише штучно створений Австрією напрямок, який своїм вістрям спрямований проти Польщі» [16].

За польськими даними, в країні налічувалось 69,2 % поляків, 14,3 – українців, 7,8 – євреїв, 3,9 – білорусів, 3,9 – німців, 0,9 % інших національностей; національні меншини становили 30,8 % усього населення країни [11, с. 191]. Згідно з даними першого перепису від 30 вересня 1921 р., у Станиславівському воєводстві проживало 941 355 (69,8%) русинів (українців), 299 088 (22,1%) поляків, 91 880 (12,3%) євреїв, 15 595 (1,1%) німців (і 10 австрійців) [18, с. 8–9].

У державній політиці Другої Речі Посполитої значне місце посідала судова система. Оскільки судочинство застосовувалося як легітимний спосіб відновлення та утвердження незалежної польської держави і як механізм політики польського окупаційного режиму в багатонаціональній Галичині.

Судоустрій і судочинство на західноукраїнських землях були визначені австрійськими законами. Відповідно до австрійського Положення про суд 1849 р. судова влада проголошувалась незалежною і відокремленою від інших гілок влади, територія була поділена на судові повіти. У Галичині було утворено 218 судових повітів (на початку ХХ ст. їх кількість скорочено до 190). Організовано повітові одноособові та колегіальні суди (у складі 3 суддів), крайові суди і вищий крайовий суд у Львові, який обслуговував також Буковину. Найвищою судовою інстанцією для всієї держави став Верховний судовий і касаційний трибунал у Відні. Але за конституцією 1867 р. в Австрії було введено триступеневу систему загальних судів: одноособові повітові суди, колегіальні окружні (крайові суди), колегіальні вищі крайові суди. В Галичині було створено два вищі крайові суди – у Львові й Кракові. Для розгляду деяких кримінальних справ про злочини, за які призначалося покарання не менше 5 років тюремного ув'язнення, при окружних судах створювалися суди присяжних [14, с. 255].

У відповідності з декретом Начальника Держави щодо змін в сфері правосуддя на колишніх землях австрійської окупації від 8 лютого 1919 р. вироки проголошувалися «іменем Польської Республіки», а статус Верховного судового і касаційного трибуналу у Відні перейняв Верховний Суд у Варшаві. Колишні австрійські крайові суди перейменовані на окружні [15]. Хоча функції та принципи їх організації залишилися без змін. Законом про судоустрій від 1928 р. було уніфіковано систему загальних судів, до якої входили гродські, окружні, апеляційні суди і Верховний суд як найвищий суд. Гродські суди розглядали справи майнового та особисто немайнового характеру, а також незначні кримінальні справи. Окружні суди були першою інстанцією у розгляді складніших цивільних і кримінальних справ та апеляційною – для гродських судів [17].

Особливості устрою судових органів Другої Речі Посполитої полягають в тому, що на територію польської держави поширювалися декілька систем права. Це зумовлено тим, що польські землі раніше входили одразу до трьох імперій. На різній території застосовувалися норми австрійського, німецького, прусського, російського, угорського, а також французького законодавства. У Східній Галичині, яка раніше входила до Австро-Угорської імперії, ситуація щодо забезпечення діяльності судових органів була найсприятливішою для молодшої держави, оскільки поляки успадкували вагомий досвід побудови судових органів австрійської системи.

На території Станиславівщини діяли три окружні суди: Станиславівський, Коломийський, Стрийський. До Станиславівського судового округу входили Станиславівський, Калуський, Надвірнянський і Тлумацький повіти; до Коломийського судового округу – Городенківський, Коломийський, Косівський і Снятинський повіти; до Стрийського судового округу – Долинський, Жидачівський, Сколівський і Стрийський повіти, а Рогатинський повіт належав до Бережанського судового округу. Окружні суди підпорядковувалися Вищому крайовому суду у Львові (з 1919 р. – Апеляційний суд у Львові) [13, с. 67–68, 70–71]. У свою чергу окружні суди були апеляційними інстанціями для повітових (з 1928 р. – гродських) судів. Окружні суди склалися з президіального, кримінального, слідчого та цивільного відділів. Припинили діяльність у вересні 1939 р. [5, с. 83]. Саме в окружних судах розглядалися справи про непокору чи повалення польської влади.

30 січня 1920 р. було скасовано Галицький крайовий сейм і крайовий виділ, а їх майно переходило в руки польських властей. Будинок сейму став власністю Львівського університету, перейменованого в університет Яна Казимира. У березні 1920 р. заборонено вживати терміни «Галичина», «українець», «український». Запроваджено штучну назву «Східна Малопольща» [7]. Ентоніми «русин», «русинський», що вже стали анахронізмами, використовувалися владою для демонстрації існування нібито окремого від українців Наддніпрянщини народу [6].

3 грудня 1920 р. польським урядом був прийнятий закон, згідно з яким на колишніх землях Королівства Галичини і Володимирії та Великого Князівства Краківського утворювалися воєводства: Краківське, Львівське, Станиславівське і Тернопільське (ст. 1) [19]. Таким чином, Друга Річ Посполита ліквідувала територіальне розмежування між Східною Галичиною і Польщею без уповноваження таких дій країнами Антанти, які здійснювали протекторат над землями галицьких українців.

У 1920–их роках слідчим відділом Станиславівського окружного суду розглядалися справи по обвинуваченню Даніва Василя Петровича за ведення української націоналістичної пропаганди, Бобикевича Ізидора теж за проведення української націоналістичної пропаганди, Салевича Григорія Бенедиктовича і Дяківа Олександра Васильовича за належність до Української Військової Організації.

Зокрема Данів Василь Петрович у своїх поясненнях зазначав, що вїта в їхньому селі не обирала громада, а надало староство [3, арк. 12 зв.]. Крім того, в матеріалах справи зустрічаємо інформацію про заклики до бокоту виборів у польський сейм і сенат: «Ми живемо в краї, який знаходиться поза межами Польщі і не зобов'язані як чужі громадяни приступати до голосування. Кожний, хто візьме на себе обов'язок відносно виборів буде відповідати перед всім українським народом» [3, арк. 20].

Українці масово підпадали під судово-поліційну репресію за свої прагнення до суверенності. Часопис «Діло» на своїх сторінках у 1922 р. подав інформацію про те, як польський поліціант напав на студента на залізничній станції Коршів і зірвав відзнаку (тризуб). При тому кричав, що немає зараз України («teraz nima Ukrainy») [8]. Зазначалося також, що на сесії вїтів у Коломиї комісар Пйонтас пояснював виборчу ординацію. На сесії запротестував проти виборів у Східній Галичині вїт зі Слободи лісної, але комісар пригрозив, що його усуне, а вїтом призначить поляка [9]. Органи влади Другої Речі Посполитої використовували у державній політиці всі можливі способи «умиротворення» будь-якого прояву національної свідомості, захисту національних інтересів, ідентичності й автономності з боку непольського населення.

Надвірнянський староста у повідомленні від 26 січня 1925 р. до прокуратури окружного суду в Станиславові описував діяння, які мали характер національної свідомості українського народу. Згідно з постерунком поліції Другої Речі Посполитої в Ланчині до повітового коменданта поліції в надвірній, 6 січня 1925 р. гр. Ізидор Бобикевич на богослужінні в церкві під час проповіді в Саджавці закликав молодих людей до зброї, наголошуючи на тому, що вони є молоді господарі, яким треба готуватися «під карабіни», бо найближчим часом будуть «ставати до бою». Потім хор під делегуванням Миколи Зубалю відспівав «Боже великий, боже небесний сотвори нам нашу Україну» У зверненні до прокурора Станиславівського окружного суду доповідалося також про те, що 8 січня 1925 р. під вікном директора школи Івана Зубалю зібралися: Ізидор Бобикевич – греко-католик, Водоставський з Кубаївки – слухач права Львівського українського університету, вчитель Муравський з дружиною із Ланчина, Івана Латишевського (греко-католика) син, який «тепер є» («obecnie jest») у Грацькій вищій технічній школі. Микола Зубаль виголосив до гостей: «як будемо добру політику провадити, то ляхів мусимо знищити» [4, арк. 2]. Слід додати, що в документі Іван Зубаль і Микола Зубаль, описується як одна і та ж людина.

Як бачимо, під жорстким контролем перебували активісти за ознаками українського інтелігенства та греко-католицького віросповідання, бо становили реальну загрозу польській владі. Понад 3 млн. галицьких українців, що переважно належали до греко-католицької церкви, були національно свідомими й відносно добре організованими [10, с. 371].

У Коломийському окружному суді розглядалася справа про обвинувачення Петрицького Йосифа Костянтиновича та інших за розповсюдження листівок українського еміграційного націоналістичного уряду, які закликають населення Західної України до опору польським окупантам під час проведення перепису населення. У Репужинцях слідствами поліції Другої Речі Посполитої було виявлено, що розповсюджені відозви йшли з місцевої народної школи. При їхньому розподілі були присутні учителі з Репужинець і Далешового. За підозру в агітації – заарештовано Йосипа Петрицького з п'ятьма іншими [1]. В акті прокурора до окружного слідчого судді в Коломиї заявлено, що немає жодних підстав для переслідування Івана Лесіва («Iwana Łesiowa»), Петра Продана («Piotra Prodana»), Миколи Тимчика («Mikołaja Tymzuka») і Стефана Подільського («Stefana Podolska») [2, арк. 82]. Але стосовно Йосифа Петрицького і Теодора Тишковського («Teodor Tyszkowski») судочинство продовжилося. Обвинувальні висновки щодо Теодора Тишковського представлені військовим слідчим суддею в документі до командира 23 полку польової артилерії в Бендзині від 22 березня 1923 р. [2, арк. 137], а також у акті районного військового суду у Кракові до Коломийського окружного суду від 23 березня 1923 р. [2, арк. 139]. На підставі цих актів Теодор Тишковський мав предстати перед судом присяжних.

Йосиф Петрицький (народний вчитель в Студінці) звернувся через повітовий (городський) суд до Львівського крайового суду із скаргою на обвинувальний акт державної прокуратури в Коломиї. В якій апелював до високого суду, що в той час, коли польська влада ще не була утверджена після шестилітньої «хуртовини» (1920 р.), на Покутті «хвилею» змінилася влада і кожен вимагав «послуху», переслідуючи людей і караючи їх у разі непідкорення польській владі. Тепер, майже після двох років (1922 р.) за «мнимий непослух карати не встигали» [2, арк. 127]. Із цього «спротиву» Йосифа Петрицького чітко видно, що судовому переслідуванню підпадали всі, хто не визнавав правління Другої Речі Посполитої на Станиславщині. У своїй апеляції до Львівського крайового суду Йосиф Петрицький стверджував, що люди із Репужинців і Далешового не виступали активно проти польської влади і навіть якби обвинувальний акт відповідав дійсності, то вся провина б полягала у пасивному поведженні людей. Крім того увесь обвинувальний акт ґрунтується на самих здогадках поліції, навіть не суду. Аналогічно без відповідних підстав прокурор стверджує на участі «народності» в написанні відозви з погрозами на брамі вїта Далешового [2, арк. 127 зв.]. У матеріалах справи знаходимо цю ж відозву, у якій відображено звернення до вїта і урядників із закликами припинити поліційне переслідування цілої громади людей, бо постраждають й будуть відповідати своїм маєтком і життям [2, арк. 23].

Справді, на підставі тільки припущень чи думок поліції і прокурора без достатніх доказів неможливо притягнути до відповідальності осіб чи навіть здійснювати переслідування щодо них. Але Львівський апеляційний суд своїм рішенням від 3 квітня 1923 р. до Коломийського окружного суду не взяв до уваги доводи обвинуваченого у справі Петрицького та інших. Навпаки, на підставі проведеного судового слідства підтвердив факт «публічного насилля» і відповідність покарання [2, арк. 140].

Державна політика Другої Речі Посполитої часто не узгоджувалася з міжнародним принципом забезпечення всіх народів правом на самовизначення. Проте маючи підтримку держав-переможниць у Першій світовій війні польські правлячі кола нехтували міжнародними зобов'язаннями щодо забезпечення права автономного розвитку тих територій, на яких проживало непольське населення. Застосовуючи при цьому усі можливі способи досягнення омріяної мети – утвердження польської держави «від моря до моря». Побудова системи правосуддя, здійснення судочинства виявилися пріоритетними напрямками державної політики Другої Речі Посполитої. Наявність судових органів було свідченням невід'ємної складової самостійності і незалежності держави, з однієї сторони, а з іншої – цілком «законним» способом утихомирення, придушення чи навіть каральної репресії національних меншин, які становили третину від усього населення Другої Речі Посполитої і мали свої державотворчі прагнення.

Для нас надзвичайно важливим є усвідомлення тих суспільно значимих подій, що огортали західноукраїнські землі в складі міжвоєнної Польщі. Досвід іноземних держав із поєднанням нестримного бажання жити в рамках цивілізованої, високорозвиненої, демократичної й незалежної держави є важливим елементом в побудові громадянського суспільства – запоруки успішного державотворення.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Державний архів Івано-Франківської області (ДАІФО), ф. 2, оп. 1, спр. 20, арк. 17–18зв. (1–4).
2. ДАІФО, ф. 90, оп. 1, спр. 2, 157 арк.
3. ДАІФО, ф. 230, оп. 1, спр. 4, 35 арк.
4. ДАІФО, ф. 230, оп. 1, спр. 8, 19 арк.
5. Державний архів Івано-Франківської області: Путівник. – Т. 1: Фонди періоду до 1939 року. – К., 2008. – 464 с.
6. Комар В. Політика Польщі щодо українців Галичини (1919–1939 рр.): основні напрямки та етапи / Володимир Комар // Галичина. – 2001. – № 5–6. – С. 290–291.
7. Над свіжою могилою ... // Діло. – 1935. – 12 лип.
8. Новинки. Зривають українські відзнаки // Діло. – 1922. – 3 верес.
9. Новинки. Передвиборча дискусія // Діло. – 1922. – 2 верес.

10. Субтельний О. Україна: історія / Орест Субтельний // пер. з англ. Ю. І. Шевчука; вст. ст. С. В. Кульчицького. – К. : Либідь, 1991. – 512 с. : іл.
11. Тищик Б. Й. Польща: історія державності і права (X – початок XXI ст.) / Б. Й. Тищик. – Львів : Світ, 2012. – 512 с.
12. Український національно-визвольний рух на Прикарпатті в XX столітті. Документи і матеріали / відп. ред. проф. М. Кугутяк. – Том 1. – Книга 1 (1919 – 1929). – Івано-Франківськ : КПФ «ЛІК», 2012. – 600 с.
13. Центральний державний історичний архів України, м. Львів : Путівник. – Львів – Київ, 2001. – 387 с.
14. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол. : Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К. : Укр. енцикл., 2002. – Т. 4 : Н – П. – 720 с. : іл.
15. Dekret Naczelnika Państwa 8 lutego 1919 r. w przedmiocie zmian o urządzeniach wymiaru sprawiedliwości w b. zaborze austriackim // Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. – 1919. – Nr. 15. – Poz. 200.
16. Jabłoński J. Burza od wschodu / J. Jabłoński // Tęcza. – 1932. – № 9. – S. 52.
17. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych // Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, 1928. – Nr. 12. – Poz. 93.
18. Skorowidz miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej. Opracowany na podstawie wyników pierwszego powszechnego spisu ludności z dn. 30 września 1921 r. i innych źródeł urzędowych. T. XIV : Województwo Stanisławowskie. – Warszawa : Nakładem Głównego Urzędu Statystycznego, 1923. – 47 s.
19. Ustawa z dnia 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji władz administracyjnych II instancji (województw) na obcarze b. Krolestwa Galicji i Lodomerji z W. Ks. Krakowskiem oraz na wchodzących w skład Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy / Dziennik ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. – 1920. – Nr 117. – Poz. 768.

LEGAL PROCEEDINGS IN RELATION TO NATIONAL MINORITIES OF STANYSLAVIV REGION IN THE TWENTY YEARS OF THE TWENTIETH CENTURY

R. ZVARYCH

Resolution of 25 June of 1919 the Entente countries allowed Poland to temporarily occupy Eastern Galicia with the subsequent granting of autonomy and ensuring the national rights of the population. This interpretation led to a massive political, ethnic, cultural and national terror aimed at the integration of land Galician Ukrainians into the Polish state.

March 15, 1923. by decision of the Council of ambassadors of the Entente against the Eastern borders of Poland, the lands of Eastern Galicia became part of Second Polish Republic. Despite international legal obligations to ensure the free development of national minorities, in particular contrary to the constitutional precepts of the ruling circles of the Second Polish Republic implemented a model of the creation of mono-ethnic Polish state. Proceedings vykarystouvac as a tool of the repressive domestic policies of the Second Polish Republic in relation to national minorities.

Analysis of recent researches and publications that discuss the chosen issue allows one to identify scientific papers of such researchers as A. Subtelny, M. Kohutek V. Komar. Tisic etc. weight in the consideration of the proceedings of the Second Polish Republic represented by the documents of the State archive of Ivano-Frankivsk region and other archival institutions of Ukraine. Directions of the state policy towards national minorities of the Polish intervention in Eastern Galicia lit in the regulations of the Second Polish Republic, foreign studies, and the journal of the interwar period – "Business" and other publications. However, proceedings in the territory Stanislavskogo province as part of the Second Polish Republic is not investigated.

The purpose of this article is to analyze the regulatory support of the judicial system of the Second Polish Republic and to determine the peculiarities of proceedings in respect of national minorities Stanislavskogo province in the 1920s.

The arrangement of the postwar world must be based on proclaimed by US President Woodrow Wilson in January 1918. "14 points", which recognized the right of peoples to self-determination. However, the imperfection of the Versailles-Washington system, which openly disregarded the rights of the Ukrainians, Croats, Slovaks, Slovenes, Albanians, led to the

aggravation of Livorno in the era of inter-ethnic relations in Europe in connection with the occurrence of States with large national minorities [12, p. 3].

The issue of national minorities during the whole period of the existence of the Second Polish Republic was never solved. Ukrainians made up the largest share of national minorities in interwar Europe and was the biggest threat to the expansion of the influence of the Second Polish Republic in Eastern Galicia. After the Polish occupation of Eastern Galicia widely used mass enslavement of all that is related to Ukrainian. Until the beginning of world war II the Polish population and the authorities of the Second Polish Republic professed the belief that the word "Ukrainian" "illegitimate," the former occupier – Austria: "Ukrainianism is only artificially created by Austria direction that its cutting edge directed against Poland" [16].

According to Polish data, there were 69.2% of the poles, 14,3 – Ukrainians, 7,8 – Jews, 3,9 – Belarusians, 3.9 to Germans, 0.9% of other nationalities, ethnic minorities accounted for 30.8 per cent of the total population [11, p. 191]. According to the first census from 30 September 1921, Stanislavskogo province lived 941 355 (69,8%) Ruthenians (Ukrainians), 299 088 (22,1%) poles, 91 880 (12,3%) of the Jews, 15 595 (1.1%) and the Germans (and Austrians 10) [18, p. 8-9].

Public policy of the Second Polish-Lithuanian Commonwealth played a significant role in the judicial system. As the proceedings were used as a legitimate means of restoring and approval of an independent Polish state as a mechanism of policy of the Polish occupation regime in multiethnic Galicia.

The judicial system and legal proceedings in the West lands was defined by the Austrian laws. According to the Austrian regulation on the court, 1849, the judiciary was declared independent and separate from other branches of government, the territory was divided into judicial districts. In Galicia it was founded 218 judicial districts (in the early twentieth century. their number reduced to 190). Organized County of the sole and collegial courts (consisting of 3 judges), the regional courts and the higher regional court in Lviv, which served as Bukovina. The highest court for the whole state became the Supreme judicial Tribunal of cassation in Vienna. But according to the Constitution of 1867 in Austria, was introduced three-level system of common courts: individual County courts, peer district (district courts), collegiate of the higher regional courts. Galicia was created two higher regional courts in Lviv and Krakow. To review some criminal cases about crimes for which the prescribed punishment is not less than 5 years in prison, with the district courts have created jury trials [14, p. 255].

In accordance with the decree of the Head of State regarding changes in the justice sector in the former lands of the Austrian occupation dated 8 February 1919. the sentences were proclaimed "in the name of the Polish Republic", and the status of the Supreme court and appellate Tribunal in Vienna was accepted by the Supreme Court in Warsaw. Former Austrian regional courts renamed in County [15]. Although the functions and principles of their organization have remained unchanged. The law on judicial organization from 1928 was a unified system of common courts, which included city, County, courts of appeal and the Supreme court as the highest court. Galway city courts to hear cases of property and non-property character, as well as minor criminal cases. The district court was the first instance in the consideration of complex civil and criminal cases and appeals – city of ships [17].

Features of the device of the judicial authorities of the Second Polish Republic lies in the fact that the territory of the Polish state extended several systems of law. This is because the Polish lands were formerly part of three empires. Different areas applied the norms of Austrian, German, Prussian, Russian, Hungarian, and French law. In Eastern Galicia, formerly in the Austro-Hungarian Empire, the situation on ensuring activities of judicial authorities were favorable to the young state, as the poles inherited the rich experience of the structure of the judicial bodies of the Austrian system.

On-site Stanislavski, there were three district courts: Stanislaviv, Kolomyia, Stryi. To Stanislavskogo judicial district included in Stanislaviv, Kola, nadvirnyanska bystrytsya and Tlumach districts; to Kolomyia judicial district – Kolomyia, Kolomyia, and Sniatyn Kosiv district; judicial district of Stryj – Dolinsky, Zhydachiv, Skole and Stryi counties, and Rogatyn district belonged to the Berezhany district court district. District courts subordinate to the High regional court in Lviv (from 1919 – the court of Appeal in Lviv) [13, p. 67-68, 70-71]. In turn, the district courts were appellate courts for the County (1928 – city) courts. The district courts consisted of presiding, criminal, detective and civil divisions. Ceased operations in September 1939. [5, p.

83]. In the district courts to examine cases of disobedience or overthrow of the Polish government.

30 Jan 1920. was abolished the regional Galician Sejm and provincial part, and their property passed into the hands of the Polish authorities. House of the diet became the property of the Lviv University, renamed the Jan Kazimierz University. In March 1920, it is forbidden to use the terms "Galicia", "Ukrainian", "Ukrainian". Introduced artificial name of "Eastern Poland" [7]. Antoni "Rusyn", "Ruthenian", which have become anachronistic, was used by the regime to demonstrate the alleged existence of a separate Ukrainian people the Dnieper [6].

December 3, 1920, the Polish government adopted a law, according to which in the former lands of the Kingdom of Galicia and Volodimir and the Grand Duchy of Cracow was formed Voivodeship: Krakow, Lviv, and Ternopil Stanislawski (V. 1) [19]. Thus, the Second Rzeczpospolita eliminated the territorial distinction between Shany Galicia and Poland without the authorization of such action by the Entente, which exercised a protectorate over the lands of the Galician Ukrainians.

In the 1920s the investigative Department of Stanislawskogo the district court considered the case on charges Danva Vasily Petrovich for the conduct of the Ukrainian nationalist propaganda. Isidore's, too, for the Ukrainian nationalist propaganda, Salevich Gregory Benediktovich and Dacia Alexander Vasilyevich belonging to the Ukrainian Military Organization.

In particular the Danes Vasily Petrovich in their explanations indicated that Voight in their village was not chosen by the community, provided eldership [3, ark. 12 star]. In addition, in the case encountered information about appeals to the bokot elections to the Polish Sejm and Senate: "We live in a region that is outside of Poland and do not have as foreign citizens to vote. Anyone who takes the responsibility concerning the election will be responsible before the Ukrainian people" [3, ark. 20].

Ukrainians are massively subjected to judicial and police repression of their desire for sovereignty. The magazine "Business" on their pages in 1922, he filed the information about how the Polish politiant assaulted a student at the railway station Korshiv and tore down the sign (the Trident). While shouting that there is now ("teraz nima Ukrainy") [8]. It was also noted that the session Voitov in Coloma Commissioner Piontek explained the electoral Ordinance. The session protested against the elections in Eastern Galicia, to withdraw from Settlement forest, but the Commissioner warned that it will eliminate, and Voight will appoint the pole [9]. The authorities of the Second Polish Republic used in public policy all the possible ways of "appeasement" of any manifestation of national consciousness, protection of national interests, identity and autonomy from the non-Polish population.

Nadvirna warden in a communication dated January 26, 1925 to the Prosecutor's office of the circuit court in Stanislav described acts that had the character of national consciousness of the Ukrainian people. According to the police postoronca the Second Polish Republic in Lancina to the County commandant of police court, 6 January 1925 gr. Isidore, Bobkiewicz to worship in Church during the sermon in the Reservoir urged the young people to arms, stressing that they are the young masters who need to prepare under "carbines" in the near future will "engage in battle". Then the choir under the delegation of Nicholas Zabala sang "Oh Lord, God of heaven, who made us our Ukraine" In the appeal to the Prosecutor Stanislawskogo of the district court reported that on 8 January 1925 under the window of the headmaster Ivan Zabala gathered: Isidore, Bobkiewicz – Greek-Catholic, Wodoslawsky with Kubaki a student of law, Lviv Ukrainian University teacher Murawski and his wife Lancina, Ivan Laishevskogo (Greek-Catholic) son, who is "now" ("jest obecnie") in Gracki higher technical school. Nicholas Zubal said to the guests: "how will good policy to pursue, the poles have to kill" [4, ark. 2]. It should be added that in the document Tubal Ivan and Nikolai Zubal, described as one and the same person.

As you can see, under strict control there were activists on the grounds nettv and the Ukrainian Greek-Catholic religion, because it represented a real threat to the Polish authorities. More than 3 million Galician Ukrainians, mostly belonged to the Greek Catholic Church were nationally conscious and relatively well-organized [10, p. 371].

In Kolomyia district court considered the case on the indictment of Petritsky Joseph K. and others for distributing leaflets of the nationalist Ukrainian government in exile, which urged the population of Western Ukraine to resist the Polish invaders during the time of the census. In Repainted consequences of police of the Second Polish Republic, it was revealed that widespread appeal was from the local national school. Their distribution was attended by

teachers from Repaginate and Dalszoveg. The suspicion of propaganda, arrested Joseph Petritsky with five other [1]. In the act of the Prosecutor to the investigative judge of the district in Coloma stated that there is no reason to prosecute Ivan Lesiv ("Iwana Łesiwowa"), Peter Sells ("Prodana Piotra"), Nicholas Timika ("Mikołaja Tymzyka") and Stephen Podolsky ("Stefana Podolska") [2, ark. 82]. But Joseph Petritsky and Theodore Leskovskogo ("Teodor Tyszkowski"), the proceedings continued. The indictment against Theodore Leskovskogo presented to the military investigating judge in the document to the commander of 23 field artillery regiment in Bendzin of March 22, 1923 [2, ark. 137], and also in the act of the district military court in Krakow kolomiyskogo district court of 23 March 1923. [2, ark. 139]. On the basis of these acts Theodore tyshkivs'ka had to appear before a jury.

Joseph Petritsky (national teacher in Studnts) appealed through the district (city) court to the Lviv regional court with the complaint to the indictment public Prosecutor's office in Coloma. Which appealed to the high court that at the time when the Polish government had not yet approved after Castillo "Blizzard" (1920), caroused on the "wave" changed the power and everyone was demanding "obedience" in pursuit of people and punishing them in case of disobedience to the Polish authorities. Now, after almost two years (1922) for "alleged disobedience to punish did not have time" [2, ark. 127]. This "resistance" Joseph Petritsky clearly shows that the prosecution were those who did not recognize the reign of the Second Polish Republic on Stanislawovna. In his appeal to the Lviv regional court Joseph Petritsky claimed that the people of Repuzhyntsi and Alexavega were not actively against the Polish government and even if the indictment were true, then all the fault would lay in the passive behavior of people. Additionally, the entire indictment is based on some hunches of the police, not even the court. Similarly, without appropriate grounds, the Prosecutor argues for the participation of "ethnic" writing of the appeal with the threats on the gate Voight Dalekovod [2, ark. 127 ZV.]. In the case we find this same appeal, which reflects the conversion to Voight and officials with calls to end police harassment of a whole community of people because they will suffer and will be responsible for the estate and its life [2, ark. 23].

Indeed, on the basis of only assumptions or opinions of the police and Prosecutor without sufficient evidence it is impossible to prosecute individuals or even to conduct a prosecution in respect of them. But the Lviv court of appeal in its decision of April 3, 1923 to the Kolomyja district court did not take into account the arguments of the accused in the case Petrytsky and others. On the contrary, on the basis of the conducted judicial investigation confirmed the fact of "public violence" and the appropriate punishment [2, ark. 140].

Public policy of the Second Polish Republic is often not consistent with the international principle of the right of all peoples to self-determination. However, with the support of the victorious powers in the First world war, the Polish ruling circles have disregarded international obligations to ensure the right of Autonomous development of the territories inhabited by nepalisite of the population. Applying the all possible methods to achieve the cherished goal – the approval of the Polish state "from sea to sea." The construction of the system of justice the administration of justice were the priority directions of state policy of the Second Rzeczpospolita. The presence of the judiciary was evidence of an integral part of the autonomy and independence of the state, on the one hand, and with another – quite "lawful" method of pacification, of suppressing or even punitive repression of national minorities, which accounted for one-third of the total population of the Second Polish Republic and had their creative aspirations.

We are extremely important is the awareness of the public of important events that enveloped the Western Ukrainian lands in the interwar Poland. The experience of other States with a combination of unrestrained desire to live within a civilized, highly developed, democratic and independent state is an important element in building a civil society – the key to a successful state.

REFERENCES:

1. Derzhavnyj arxiv Ivano-Frankivskoyi oblasti (DAIFO), f. 2, op. 1, spr. 20, ark. 17–18zv. (1–4).
2. DAIFO, f. 90, op. 1, spr. 2, 157 ark.
3. DAIFO, f. 230, op. 1, spr. 4, 35 ark.

4. DAIFO, f. 230, op. 1, spr. 8, 19 ark.
5. Derzhavnyj arxiv Ivano-Frankivskoyi oblasti: Putivnyk. – T. 1: Fondy periodu do 1939 roku. – K., 2008. – 464 s.
6. Komar V. Polityka Polshhi shhodo ukrayinciv Galychyny (1919–1939 rr.): osnovni napryamky ta etapy / Volodymyr Komar // Galychyna. – 2001. – # 5–6. – S. 290–291.
7. Nad svizhoyu mogyloyu ... // Dilo. – 1935. – 12 lyp.
8. Novynky. Zryvayut ukrayinski vidznaky // Dilo. – 1922. – 3 veres.
9. Novynky. Peredvyborcha dyskusiya // Dilo. – 1922. – 2 veres.
10. Subtelnyj O. Ukrayina: istoriya / Orest Subtelnyj // per. z angl. Yu. I. Shevchuka; vst. st. S. V. Kulchyczkogo. – K. : Lybid, 1991. – 512 s. : il.
11. Tyshhyk B. J. Polshha: istoriya derzhavnosti i prava (X – pochatok XXI st.) / B. J. Tyshhyk. – Lviv : Svit, 2012. – 512 s.
12. Ukrayinskyj nacionalno-vyzvolnyj rux na Prykarpatti v XX stolitti. Dokumenty i materialy / vidp. red. prof. M. Kugutyak. – Tom 1. – Knyga 1 (1919 – 1929). – Ivano-Frankivsk : KPF «LIK», 2012. – 600 s.
13. Centralnyj derzhavnyj istorychnyj arxiv Ukrayiny, m. Lviv : Putivnyk. – Lviv – Kyiv, 2001. – 387 s.
14. Yurydychna encyklopediya: V 6 t. / Redkol. : Yu. S. Shemshuchenko (golova redkol.) ta in. – K. : Ukr. encykl., 2002. – T. 4 : N – P. – 720 s. : il.
15. Dekret Naczelnika Państwa 8 lutego 1919 r. w przedmiocie zmian o urządzeniach wymiaru sprawiedliwości w b. zaborze austriackim // Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. – 1919. – Nr. 15. – Poz. 200.
16. Jabłoński J. Burza od wschodu / J. Jabłoński // Tęcza. – 1932. – № 9. – S. 52.
17. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 lutego 1928 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych // Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, 1928. – Nr. 12. – Poz. 93.
18. Skorowidz miescowosci Rzeczypospolitej Polskiej. Opracowany na podstawie wyników pierwszego powszechnego spisu ludności z dn. 30 wrzesnia 1921 r. i innych zrodel urzedowych. T. XIV : Wojewodztwo Stanislawowskie. – Warszawa : Nakladem Glownego Urzedu Statystycznego, 1923. – 47 s.
19. Ustawa z dnia 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji wladz administracyjnych II instancji (województw) na obcarze b. Krolestwa Galicji i Lodomerji z W. Ks. Krakowskiem oraz na wchodzacych w sklad Rzeczypospolitej Polskiej obszarach Spisza i Orawy / Dziennik ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. – 1920. – Nr 117. – Poz. 768.